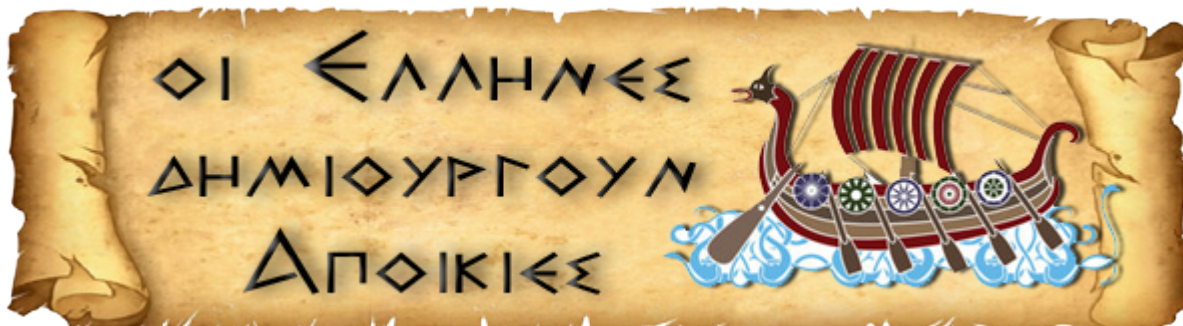

Οι Έλληνες δημιουργούν αποικίες

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Σε λίγο θα άρχιζε η μεγάλη γιορτή της Εφέσου. Όλοι οι κάτοικοι είχαν μαζευτεί στο κέντρο της πόλης, μπροστά στον ναό και ήταν έτοιμοι για την τελετή, που θα γινόταν προς τιμήν της θεάς Άρτεμης. Όλοι ήταν ενθουσιασμένοι. Μόνο ένα μικρό κορίτσι, η Άλκηστις, καθόταν σε μια γωνιά λυπημένη. Ο πατέρας της την είδε και έτρεξε να την παρηγορήσει. Της χάιδεψε απαλά τα μαλλιά.

μόρφο απόγευμα; τη

με δάκρυα στα μάτια και είπε με αναφιλητά:

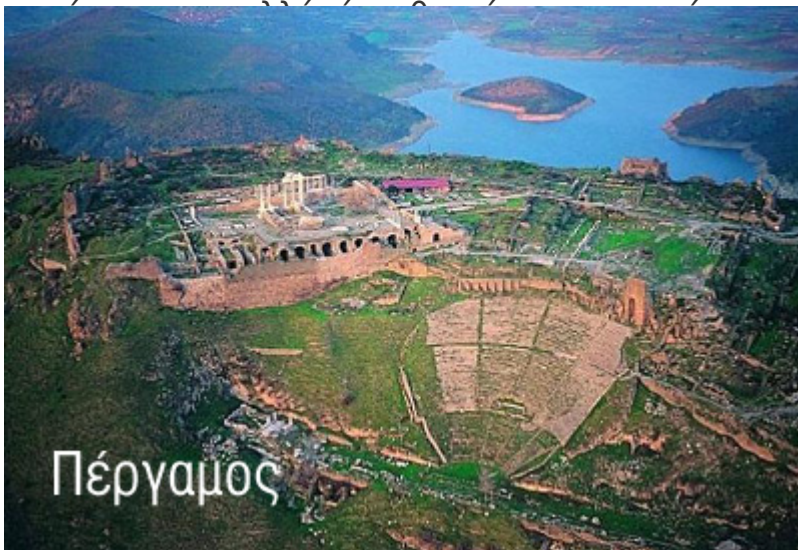
- Μου λείπει το σπίτι μας το παλιό. Ήταν τόσο όμορφα εκεί! Γιατί φύγαμε από την Αττική, πατέρα;

Ο άντρας αναστέναξε. Κάθισε δίπλα της και την πήρε στην αγκαλιά του.

- Δεν μπορούσαμε να μείνουμε άλλο εκεί και το ξέρεις. Θυμάσαι που προσπαθούσα να πουλήσω τα πήλινα αγγεία μου και κανείς δεν τα αγόραζε; Όλοι, οι γείτονές μας, οι συγγενείς μας, όλοι γίνονταν όλο και πιο φτωχοί. Για αυτό αναγκάστηκε όλη η φυλή μας, όλοι οι **Ίωνες** να φύγουν. Όλοι αφήσαμε τις δουλειές που είχαμε, σταματήσαμε να καλλιεργούμε τα κτήματα μας και τις σοδειές μας και φύγαμε. Μπήκαμε στο καράβι. Όταν φτάσαμε στο νησί της Σάμου πάλι ήμασταν άτυχοι με τη δουλειά, το ίδιο και στη Χίο. Όμως εδώ, στην **Έφεσο**, οι δουλειές πάνε καλά, το εμπόριο ανθίζει, μπορώ και πουλάω τα έργα μου. Αναζητήσαμε μια καλύτερη τύχη και τη βρήκαμε. Εδώ και η μητέρα σου κι εγώ νιώθουμε ότι θα μεγαλώσεις με μεγαλύτερη ασφάλεια.

Η Άλκηστις δεν έκλαιγε πια. Δεν καταλάβαινε ακριβώς όλα όσα της έλεγε ο πατέρας της, αλλά όταν τον βλέποντας αυτή τη σιγουριά στο

Ξαφνικά έγινε απόλυτη ησυχία. Ο

γεροντότερος των Ιώνων κατευθύνθηκε στα σκαλιά του ναού, ανάμεσα στους πυρσούς.

– Αδέλφια μου, φώναξε για να τον ακούσουν όλοι οι παρευρισκόμενοι, σήμερα είναι μέρα χαράς. Ξέρω ότι περάσαμε πολλά. Όμως η μετανάστευση όλων των Ελλήνων ήταν απαραίτητη σ’ αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Όλα τα ελληνικά φύλα βάδισαν τον δύσκολο αυτόν δρόμο. Οι **Αιολείς** ξεκίνησαν από τη Θεσσαλία και διασπίζοντας με τα καράβια τους το Αιναίο έφτασαν μέχρι τη Λέσβο και την Μ. Ασίας, στην πόλη της Σμύρνης. Η Ιοπόννησος είναι μικρή για

τον πληθυσμό τους μπήκαν κι

αυτοί στα καράβια τους και έφτασαν στη Ρόδο και μετά στη Μ. Ασία, και ίδρυσαν την Αλικαρνασσό. Και εμείς, οι **Ίωνες**, αναγκαστήκαμε να αφήσουμε πολλούς φίλους και αδέλφια μας πίσω στην Αττική και την Εύβοια, όμως τώρα βρισκόμαστε εδώ ενωμένοι, στην πόλη της Εφέσου, τιμώντας τη θεά Άρτεμη. Γνωρίσαμε στα ταξίδια μας άλλους λαούς και τον πολιτισμό τους. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα ξεχάσουμε τις δικές μας παραδόσεις! Γι’ αυτό και χτίσαμε και εδώ και στη **Μίλητο** λαμπρούς ναούς αφιερωμένους στους θεούς μας, για να μην ξεχάσουμε ποτέ να τους τιμάμε και να τους δοξάζουμε! Αλλά πάνω απ’ όλα για να μην ξεχάσουμε ποτέ τα έθιμά μας και την κοινή καταγωγή μας! Ας αρχίσει λοιπόν η γιορτή!

ρώτησε τον πατέρα της:

– Οπότε εδώ είναι η καινούρια

μας πατρίδα πατέρα; Στην Έφεσο;

Ο άντρας χαμογέλασε:

- Μακάρι να είναι εδώ η καινούρια μας πατρίδα και να μην μας επιφυλάξει άλλους κινδύνους το μέλλον. Προς το παρόν όμως εδώ είναι η **αποικία** μας, μια από τις αποικίες των Ιώνων. Κι ελπίζω ότι κάποτε θα μπορέσουμε να πούμε αυτόν τον τόπο πατρίδα μας, όχι μόνο εμείς αλλά και όλοι όσοι αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν στα παράλια της Μ. Ασίας. Τώρα Έλληνες κατοικούν και στις δυο πλευρές του Αιγαίου.

Η μικρή Άλκηστις έβγαλε αμέσως το συμπέρασμα:

- Άρα πλέον το Αιγαίο είναι σίγουρα θάλασσα ελληνική!

- Ακριβώς! γέλασε ο πατέρας. Άντε πάμε τώρα κι εμείς με τους άλλους! Θα χάσουμε την τελετή!

Έτσι, πατέρας και κόρη, χέρι-χέρι, ανέβηκαν τα σκαλιά του ναού, με μια καινούρια ελπίδα να φωλιάζει στην καρδιά τους.

Αλ. Σαββόπουλος

Στην παρακάτω παρουσίαση μπορείς να δεις το πραγματικό ιστορικό πλαίσιο που αφορά στον πρώτο αποικισμό των Ελλήνων.

